

Metalová královna se srdcem na dlani

Oslavy dvacátého výročí hvězdné kariéry metalové královny Doro Pesch jako by stále nekončily. Po povedeném zimním turné společně se SAXON, CIRCLE II CIRCLE a DIONYSUS a vydání DVD „Für Immer“ se krásná zpěvačka pustila do jiného jubilejního projektu. Odsunula na dobu pozdější práce na své další řadovce a místo toho natočila se symfonickým Metal Night Orchestra desku „Classic Diamonds“ – dvě nové skladby, cover od JUDAS PRIEST a jinak samá klasika z její vlastní diskografie. Doba temna pro metalovou hudbu je už pryč. Doro důstojně přečkala těžké časy druhé poloviny devadesátých let a plná životní síly se dnes opět těší přízni metalových davů. Události z posledního roku – zintenzivnění zpěvaččiných aktivit, vystoupení s WARLOCK, obecně nejnovější dění kolem Doro a na prvním místě opět ono zmíněné výročí – se staly důvodem uskutečnění delších rozhovorů s metalovou divou, během nichž jsme se ohlédlí za pěknými i těžkými časy jejího života a kariéry.

Právě dokončujete desku „Classic Diamonds“. Děláš konečně úpravy nebo nahráváš ještě další skladby?

Na „Classic Diamonds“ se dostanou ještě další dvě písně, které na promo-CD nejsou. Jednu z nich právě nyní dokončujeme. Je to zbrusu nová píseň, která se bude jmenovat „She Is Like Thunder“. K té druhé už chybí jen kytary, které má nahrát Kai Hansen (GAMMA RAY).

V posledních letech se mezi metalovými kapelami stalo módou natáčet se symfonickými orchestry. Jistě ses do tohoto projektu nepustila jen proto, aby ses řídila trendem. Co tě vlastně vedlo k natáčení alba „Classic Diamonds“?

Poprvé jsem se symfoniky spolupracovala v roce 2001. Byla to pro mne úžasná zkušenost. Přes americký fotbal a fandění týmu mého rodného města Düsseldorf Rhein Fire jsem se spřátelila s muzikanty z düseldorfského symfonického orchestru, kteří se mne sami mnohokrát ptali, jestli něco spolu nepodnikneme. Tehdy jsem napsala fotbalovou hymnu „Burn It Up“ a zavolala dirigentovi düseldorfského symfonického orchestru, který tím byl totálně nadšen. O šest měsíců později jsme měli první společný koncert, o kterém jsem si myslela, že zůstane jednorázovou záležitostí. Bylo to dobrodružství, ale úžasně dobrodružství. Udělali jsme pár zkoušek s orchestrem a zahráli jsme skladbu společně na stadionu. Můj manažer mě začal přesvědčovat, abych něco natočila se symfonickým orchestrem. Já jsem však stále váhala. Měla jsem pochybnosti. Po turné k albu „Fight“, však za mnou přišli dva lidé, jedním z nich byl můj současný producent. Ti zorganizovali benefiční koncert se symfoniky z Metal Classic Night Orchestra, příjmy z něj měly jít na konto organizace Zvířata v nouzi. Vystupovali tam i jiní interpreti. Já už jsem měla skvělou zkušenost se symfonickým orchestrem. Tak jsem do toho šla a pocit, který jsem přitom zažila, byl hodně silný. Nejvíce ze všeho se mi líbilo, že všichni muzikanti byli velmi mladí a dobře seznámení s metalovou hudbou. Také to nejsou jen němečtí instrumentalisté. Byli mezi nimi i lidé z Japonska, Ruska a mnoha dalších zemí. Spolu s nimi jsem pak hrála v Bochumu a bylo to ohromné. Dvě ze skladeb, které jsme na tomto koncertě hráli, se dostaly i na mé DVD „Für Immer“. Mnoho fanoušků se mne po zhlédnutí těchto vystoupení v Bochumu i v Düsseldorfu ptalo, jestli nehodlám s orchestrem natočit také desku. Tak jsem si řekla, že bych to asi měla udě-

lat. Začala jsem s přípravami „Classic Diamonds“ v lednu. Tehdy jsme přearanžovali klasické hity jako „All We Are“, „Für Immer“ či „Metal Tango“ a udělali jsme coververzi „Breaking The Law“, což je jedna z mých nejoblíbenějších písní od JUDAS PRIEST. Natočila jsem ji pak i s Udem Dirkschneiderem pro regulérní album. Na singl „Let Love Rain On Me“ jsem ji připravila ve verzi, kde zpívám sama. Napsali jsme také čtyři nové skladby, načež jsme se pustili do nových aranžů „1000 X Gelebt“ a „Love Me In Black“. Byla jsem moc ráda, že mám možnost tyto dvě skladby znovu nahrát tak, aby mohla vyniknout jejich síla, což se mi na albu „Love Me In Black“ nepodařilo, protože na něm ještě doznávaly všechny moderní vlivy z předchozí desky „Machine II Machine“. Album „Classic Diamonds“ mi zabralo už osm měsíců mého života. Na desce pracuje zhruba čtyřicet padesát lidí, takže si vše žádá mnohem více času a úsilí. Na jaře jsme spolu s orchestrem uskutečnili několik koncertů. V říjnu, tj. po vydání desky, začneme opět společně vyrazit na velké turné. Pro mne koncerty, které jsme už společně odehráli, byly něco nepředstavitelného, hodně zvláštního. Byl to silný zážitek a já jsem moc ráda, že se líbily i lidem, že máme možnost nahrát desku s tímto orchestrem a že firma AFM neměla nic proti vydání takového alba. To mi dodalo entuziasmus. Takže jsem novou studiovou desku, kterou jsem původně plánovala, odsunula na později a rozhodla jsem se, že nejdříve vydám symfonické album.

Ty jsi ale velkým nadšencem pro sport. Na poslední album jsi zas napsala skladbu „Fight“ pro boxerku Reginu Halmich. Proč právě pro ni?

Regina je pětadvacetinásobnou mistryní v boxu. Je to moje velká kamarádka a hodně si jí vážím. Známe se spolu již strašně dlouho; ona chodí na mé koncerty a já zas na její zápasy. „Fight“ je jakousi hymnou, která se pouští před každým jejím zápasem, akorát je na začátku trochu odlišné intro. Je to skvělý pocit slyšet svou skladbu pokaždé, když jde Regina do ringu. Já jsem také dělala thai-box, ale poslední dva roky jsme byli hodně často na turné a neměla jsem na to čas. Pokaždé, když mám volno, chodím se alespoň dívat na zápasy.

Ale pojďme zpět k hudbě a konkrétněji k desce „Classic Diamonds“. Z toho, co jsi před chvílí řekla, vyplývá, že je album se symfonickým orchestrem spíše jednorázovou záležitostí. Nemáš tedy v úmyslu měnit svůj hudební směr? Vrátiš se k tvrdému metalu, jakým ses prezentovala na svých posledních dvou deskách?

Určitě, určitě je to jen taková odbočka, po které se zase vrátím k metalu. Mé další desky budou s jistotou metalové. Ale uvědomuji si, že symfonický prvek přidal některým skladbám ještě více na intenzitu a sílu, mám tím třeba na mysli píseň „Metal Tango“, a balady v doprovodu symfoniky zní mnohem emocionálněji. Je přirozené rozdílně hrát s čtyřicetiletým orchestrem nebo používat jen jedny klávesy. Takže se mi výsledek moc líbí.

Aranžmá odhalují mnohem klidnější nebo zkrácenou tvář Doro Pesch. Má tento nový přístup k tvým klasickým hitům být signálem jisté vyspělosti a uklidnění, začátek nové etapy? Ani kožené oblečení rockery k tobě nepatří tak neodmyslitelně jako dřív – jsi dnes stále častěji k vidění v elegantních šatech dámy. A velice ti to sluší...

O, děkuji. Nevím, jestli jsem dnes klidnější a rozumnější. Spíše bych řekla, že dříve nešlo realizovat něco společně s orchestrem a s orchestrem zas skladby nemohou znít tak ostře jako bez něj. Zajímavé je, že psaní nových aranžů se ujal právě Oliver Palotai, člověk, který je v kapele teprve tři čtyři roky. Dirigent nejdříve skladby prostudoval a Oli pak vše zaranžoval. Nečekala jsem, že to udělá právě on. Je v kapele nejmladší. Zby-

tek aranžů pak ovšem udělal dirigent. Všechno jsme dali společně dohromady. Natočili jsme kratší demona-hrávky, abychom slyšeli, jak výsledek bude zhruba znít a co je třeba ještě vylepšit. Načež jsme šli už do velkého studia a tentokrát i se symfoniky. Práce nás velmi těšila. Byla to radost. Nemusela jsem se v ničím omezovat a brzdit, nemusela jsem si nic zakazovat. Tohle všechno dříve nešlo uskutečnit, protože muzikanti se zpravidla vyznali buď v rocku, anebo v klasické hudbě. Každý měl ponětí jen o svém oboru. Dnes jsou třeba i symfoničtí muzikanti s klasickým vzděláním mnohem více otevření vůči metalu. Ale před lety, i když to není tak dávno, když jsem poprvé hrála v Düsseldorfu se symfoniky, bylo šíleně těžké najít člověka, který by udělal aranžmá, protože každý říkal: „Ne, sklobit rock nebo metal s klasikou nejde, my to neumíme.“ Museli jsme na práci najmout člověka až z Brazílie, který si ji aspoň náramně užíval. A tehdy jsem si všimla, jak jsou někteří klasičtí muzikanti pedantičtí a nároční. Proto jsem tak ráda, že mohu tentokrát pracovat s mladými lidmi. Spolupráce probíhá mnohem snadněji. Bylo legrační, jak hned na první zkoušku přišlo mnoho z nich v metalových tričkách. Oddychla jsem si a řekla si: „Tak tihle přesně vědí, kdo jsem.“

A tobě na práci s tímto orchestrem velmi vyhovovala skutečnost, že symfonikům tentokrát metalová hudba zdaleka nebyla cizí?

Ano, přesně tak. Nemusela jsem jim vysvětlovat, z jakého hudebního prostředí pocházím, a snadno chápali, co po nich chci. Sami cítili, kde se má přidat na intenzitě, kde zas ubrat... To se mi strašně zamoulovalo. Všichni v orchestru věděli, že „Breaking The Law“ je píseň JUDAS PRIEST. Nebyli mezi nimi žádní konzervativci, přestože měli klasické hudební vzdělání, všichni byli velmi mladí, a to mi připadalo strašně atraktivní. Třeba „All We Are“ jsme nazkoušeli a nahráli během pouhých čtyřiaadvaceti hodin.

Podle jakého klíče ses rozhodovala, které skladby natočíš s novým aranžmá? Pomáhá ti někdo s výběrem? Nebo stalo se naopak, že dirigent či lidé z orchestru odmítli udělat některou píseň?

Ne, díky bohu, nikdo nic takového neřikal. Všichni byli tak jednohlasní... Měli velkou radost, že společně uděláme skladby jako „All We Are“ či „Für Immer“... Rozhodli jsme se, že skladby budeme vybírat podle toho, které budou znít nejlépe v živém provedení, a že teprve pak půjdeme do studia. Zahráli jsme několik písní také s hosty, mezi nimiž byl i Blaze Bayley, s kterým jsem často koncertovala. Měla jsem s ním mimochodem také kratší turné v Čechách, kde jsme odehráli několik koncertů s kapelou SEVEN. Vždy jsme si skvěle rozuměli, a tak jsme si řekli, že bychom také mohli něco společně udělat. Pozvala jsem ho, kdyby měl chuť zúčastnit se hraní se symfoniky. Tehdy jsme spolu s ním i s orchestrem udělali „Fear Of The Dark“, která v živém provedení zněla opravdu grandiózně. Natočit tuto skladbu však nešlo, neboť je to píseň, kterou IRON MAIDEN nahráli původně s jiným zpěvákem, Bruce Dickinsonem, ale živě jsme si ji dovolit zahrát mohli. Navíc se domnívám, že jeden cover na desce je skutečně dostačující. Živě jsme zkrátka odehráli mnohem více písní, než bude obsahovat deska „Classic Diamonds“. Z nich jsme pak vybrali, co se nám nejvíce líbilo, a přihlíželi jsme také k mínění fanoušků. Byli jsme s nimi v kontaktu například prostřednictvím fan klubů, kde dvě dívky vedly statistiku, které skladby se fanouškům zalíbily nejvíce z těch, které jsme hráli se symfonickým orchestrem.

Obvykle se s orchestrem hraje pomalejší skladby. Jak se vám podařilo tak brutálně zpomalit píseň „Breaking The Law“? Jak se na tuto skladbu tvářili dirigent a instrumentalisté?

„Breaking The Law“ jsme si také nejdříve vyzkoušeli živě, a když jsme viděli reakce diváků, kteří po dvou